

Varför nomineras Kailash?

Nominerad barnrättshjälte • Sidorna 72–92

Kailash Satyarthi

Kailash Satyarthi nomineras till World's Children's Prize 2015 för sin livsfarliga kamp mot barnarbete och slaveri och för alla barns rätt till utbildning.

Som ung började Kailash med risk för sitt eget liv befria barn som hölls som slavar på tegelbruk och i fabriker. Han startade Bachpan Bachao Andolan (BBA, Rädda barndomen) och byggde upp hem för befriade slavbarn. Då, för över 30 år sedan, talade nästan ingen annan i Indien om dessa barns rättigheter. Kailash dödsdotades och misshandlades och två av hans medarbetare mördades, men han gav inte upp. Idag har Kailash och BBA befriat över 80 000 barn. Hans kampanj mot barnarbete, Global Marsch Against Child Labour, är en rörelse som engagerar miljoner människor. Kailash arbete har bidragit till nya lagar och regler som skyddar barns rättigheter i hela världen. Hans märkning av barnarbetsfria mattor, GoodWeave, har minskat antalet barn i mattindustrin från en miljon till 250 000, och tusentals fattiga byar har fått hans hjälp att bli "barnvänliga". WCP-barnjuryn valde i februari 2014 Kailash till kandidat till World's Children's Prize 2015. I november 2014 tillkännagavs att han fått Nobels fredspris tillsammans med Malala Yousafzai.

Kailash tar en selfie på Bal Ashram i Rajasthan, där hans organisation tar hand om befriade slavbarn.

På en tegelfabrik i norra Indien hålls 27 familjer som slavar. Små barn gör tusentals tegelstenar varje dag, 16 timmar om dygnet under brännande sol. Men just idag är himlen svart och regnet vräker ner. Kailash kör in genom grindarna och stannar med skrikande bromsar. Han har kommit med sina aktivister för att befria barnslavarna.

När Kailash hoppar ur bilen är han beredd på våldsamt motstånd. Fabriken brukar bevakas av beväpnade vakter. Men inget händer, det är tomt och tyst. Någon har skvallrat för fabriksägaren och slavarbetarna har förts bort.

Till slut hittar Kailash barnen övergivna vid väggkanten en bit ifrån fabriken. De är klädda i trasor och täckta av smuts, sot och tegeldamm. De blir rädda när Kailash kommer men är för utmattade för att fly.

– Vi är här för att hjälpa er. Ni är fria nu, förklarar Kailash. Barnen tittar oförstående på honom. De vet inte vad frihet är. Men de går med på att sätta sig i bilarna Alla utom en flicka som ligger på marken. Hon är svag och brännhet av feber och gråter och ropar: "Mamma, hjälp mig!"

Flickan heter Gulabo och är 14 år. Hon föddes på tegelbruket och har arbetat här hela sitt liv. Åratal av att andats in tegeldamm har

förstört hennes lungor. Hon dör bara några timmar senare.

Utbildning saknas

När Gulabos pappa kommer för att hämta sin dotters kropp för att begrava henne säger han:

– Om jag hade fått lära mej läsa och skriva skulle vi aldrig ha blivit slavar och jag hade inte förlorat min flicka. Han förklarar för Kailash att han lurats av en slavägare att lämna sitt tumavtryck på ett kontrakt som han inte kunde läsa. Så blev hans familj fast i 17 års slaveri. Pappans ord får Kailash att inse att utbildning är nyckeln till att utrota slaveri och fattigdom. Men

att barnarbete är fel tyckte han redan som liten.

Kailash börjar skolan

Kailash var både glad och nervös när han skulle börja skolan, stolt över sin nya skoluniform och väska. Han såg en pojke i sin egen ålder sitta på trappan utanför skolan. Bredvid honom satt en man, kanske pojkens pappa, med en skoputsarlåda. Båda var barfota och klädda i dammiga, smutsiga kläder.

Senare på dagen frågade Kailash sin lärare:

– Varför sitter vi här i klassrummet men den där pojken sitter utanför och arbetar?

Läraren blev förvånad och sa:

– Dom är fattiga och det är normalt att såna pojkar arbetar.

För första gången upptäckte Kailash att barn kunde leva helt olika liv. Hans egen familj var varken rik eller fattig. De levde ett bra liv, utan överflöd.

Varje dag på väg till skolan såg Kailash pojken utanför skolan. En dag samlade han mod och gick fram till pappan.

– Varför får inte din son gå i skolan?

Pappan såg lika förvånad ut som läraren.

– Ingen har nånsin frågat mig det förut. Det har jag aldrig tänkt på. Min pappa jobbade när han var pojke, jag också och nu min son. Vi är födda till att arbeta.

Det kändes orättvist, men vad kunde Kailash göra åt saken? Han var bara sex år.

Kompisarna försvinner

När Kailash var tolv år tvingades flera av hans skolkamrater sluta skolan. De hade inte råd att betala både skolavgiften och köpa skolböcker. Kailash gick runt på stan och frågade efter begagnade böcker. På en enda dag fick han ihop 2 000 skolböcker. Han startade en bokbank för fattiga barn och samlade in

Flickan Gulabo, som dog i Kailashs armar, arbetade hela dagarna på tegelbruk, precis som den här skuldslavflickan.

JAYED DAR/XINHUA PRESS/CORBIS

pengar genom att sälja te, putsa skor och ordna fester tillsammans med några kompisar.

Kailash blev upprörd över orättvisor. Mest hatade han Indiens uråldriga ”kast-system”. Enligt det tillhör alla automatiskt sin familjs ”kast” när de föds, en grupp som har högre eller lägre värde i samhället. Ditt liv styrs

av regler om vad din ”kast” får jobba med och vem ni får gifta sig med. Kastsystemet är förbjudet i Indien sedan länge, men det lever fortfarande kvar.

Det finns människor som inte har någon ”kast”. De ”kastlösa” är oftast mycket fattiga, har slitsamma jobb och behandlas sämre än andra. Folk med gammal-

PHILLIPE LISSAC/GODONG/CORBIS

Så arbetar Kailash mot slaveri och barnarbete

- Kailash och hans organisation Bachpan Bachao Andolan (BBA), Rädda barndomen, arbetar för att skydda barn och deras rätt till utbildning. Ett hundratal anställda, från socialarbetare och ungdomsledare till lärare och forskare, samt ett nätverk av över 80 000 volontärer i Indien och världen hjälps åt att också påverka politiker och kämpa för bättre lagar. Sedan 1980 har fler än 83 000 barn befriats och fått hjälp till ett bättre liv.
- Två hem, Mukti Ashram i Delhi och Bal Ashram i Rajasthan, tar emot befriade barn och ger dem stöd, kärlek och utbildning.
- Tusentals fattiga indiska byar har lovat att bli ”barnvänliga”: Inga barn ska arbeta och alla ska få gå i skolan.

TEXT: CARMILLA FLOYD FOTO: KIM NAYLOR

Kailash och hans organisation har befriat över 80 000 barn från skadligt tvångsarbete och slaveri.

modiga idéer säger att de "kastlösa" är "orörbara". Kailashs egen mamma hade bara slagit honom en enda gång, när han var fem och tog emot en brödbit från ett "kastlöst" barn. Han fick inte äta något som "de orörbara" hade rört vid!

Fest för Gandhi

När han var 15 år ville Kailash ordna fest på hundraårsdagen av frihetskämpen Mahatma Gandhis födelse. Gandhi hatade också kastsystemet och drömde om ett Indien där alla behandlades lika. Kailash bjöd en grupp höga ledare på en middag där maten skulle lagas av "de orörbara". Alla skulle sitta tillsammans och äta som en symbol för vänskap och rättvisa.

Några tackade faktiskt ja, men sen kom ingen till festen. Dessutom bestämde ledarna att Kailashs familj skulle frysas ut för att han hade ätit "de orörbaras" mat. Kailash blev arg.

– Ni kan inte straffa min familj för något som bara jag har gjort, sa han, och bestämde sig för att ge upp sitt efternamn. Kailashs familj blev ledsna men från den dagen kallade han sig Satyarthi, som betyder "Sannings-sökaren".

Hoppade av jobbet

För Kailashs mamma var det självklart att han som var duktig i skolan skulle bli antingen ingenjör eller läkare, och ta hand om familjen. Kailash tog också ingenjörsexamen, men efter bara ett år hoppade han av sitt välbetalda jobb. Han ville använda all sin tid åt att hjälpa fattiga barn till ett bättre liv.

– Min mamma grät i flera år, sa Kailash senare. Men man måste följa sitt hjärta.

Då, för över 30 år sedan, var det nästan ingen i Indien som brydde sig om barns rättigheter. Barnarbete var förbjudet, men ingen följde lagen. En del tyckte att Kailash hade fel och sa:

– Hur ska fattiga familjer överleva om inte barnen får jobba? Är det bättre att dom svälter ihjäl?

Men Kailash visste att de flesta barnarbetare bara tjänade några kronor i veckan och det kunde varken de eller deras familjer överleva på. Dessutom var miljontals vuxna arbetslösa, för att arbetsgivaren hellre utnyttjade barn som var billiga i drift och inte klagade.

Börjar befria barn

När Kailash började resa runt i Indien fick han en chock. Situationen för barn var ännu värre än han hade trott. Barn köptes och såldes som handelsvaror och hölls som slavar på fabriker och i stenbrott, ofta hundratals mil från sina familjer. En del hade sålts av sina egna föräldrar. Andra lurades att de skulle få gå i skolan, eller kidnappades. En liten slavflicka frågade Kailash:

Barn från Kailashs organisation spelar teater om människohandel.

– Vad kostar en mjölkko?
 – Mellan sex- och elvtusent kronor (ettusen och femtonhundra dollar), svarade Kailash.

– Själv såldes jag för knappt 600 kronor (100 dollar), sa flickan.

Kailash skrev ner barnens berättelser och gav ut en egen tidning. Han höll tal och var med i debatter för att påverka både maktavare och vanliga människor. Samtidigt genomförde han sina första räddningsaktioner för att befria arbetande barn. Det kunde verka hopplöst att rädda tio eller hundra barn, när miljoner fortfarande hölls fångna.

– Men om vi bara kan rädda ett enda barns liv är det värt det, sa Kailash. I början tog han sig in i fabriker och stenbrott utan hjälp från polisen eller stöd från vanligt folk. Det var mycket farligt, men han fick snabbt många medhjälpare som inspirerades av hans kamp.

Farligt uppdrag

I en av sina första räder slogs Kailash och hans aktivister blodiga av vakterna, men de lyckades ändå rädda 153 personer. Kailash och hans medhjälpare fortsatte att rädda barn samtidigt som de blev beskjutna och svårt misshandlade. Kailash blev slagen i huvudet och på kroppen,

Kailash trivs bäst när han får besöka Bal Ashram, centret för befriade slavbarn i Rajasthan.

med knytnävar och träpåkar. En dag, vid en räd mot ett stenbrott, slog en vakt ihjäl en av hans närmaste medarbetare.

Kailash gick till domstol och krävde att få tillstånd att rädda barnen och hjälp av polisen. Utan tillstånd kunde vakterna fortsätta misshandla aktivisterna med lagen på sin sida, för att Kailash gick in på privat mark. Många poliser och till och med domare fick betalt av slavdrivarna för att inte hjälpa Kailash. Men till slut fick han

igenom sina krav. Nu kunde han genomföra ännu fler räder och fick stor uppmärksamhet i tidningar och TV. Maffian och politikerna som tjänade pengar på barnarbete blev rädda och började hota Kailash i brev och på gatan. Någon försökte bränna ner hans hus och en morgon ringde telefonen och hans lilla dotter svarade.

– Hälsa din pappa att vi tänker döda honom, sa en röst i luren.

Kailash var rädd, särskilt för sin familjs skull.

– Men när slavägarna attackerar oss bevisar det ju att vi är på rätt väg. Det vore värre om ingen brydde sig, sa han till sin fru Sumeda, som höll med.

Marsch mot barnarbete

Efter nästan 20 års arbete hade Kailash och hans medarbetare befriat tiotusentals barn och skapat stora förändringar. Men det gick för långsamt för Kailash.

– Låt oss gå i Gandhis fotspår, sa han. Vi ska också göra revolution utan våld och marschera genom hela Indien med krav på rättvisa!

Den första marschen mot barnarbete, 1992, gick Kailash, tillsammans med före detta barnarbetare och aktivister. De gick 200 mil från den fattiga delstaten Bihar, där tiotusentals barn arbetade i mattindustrin, till maktens centrum i huvudstaden Delhi. Längs vägen stannade de i byar och städer och höll tal, sjöng och spelade musik. Hundratals, ibland tusentals människor följde dem en bit på vägen från sin hemby. På nätterna sov de hemma hos fattiga familjer.

Efter flera marscher genom Indien fick Kailash hela världen att vandra tillsammans med honom. Slutmålet var Genève i Schweiz, där den internationella arbetarorganisationen ILO har sitt högkvarter. I *Global March against Child Labour* marscherade hundratusentals barn, föräldrar och aktivister i 103 länder sammanlagt 8 000 mil i sina hemländer. Kailash och en grupp befriade slavbarn kom fram till Genève samtidigt som en stor ILO-konferens startade. De bjöds in att tala och för första gången lyssna-

En indisk minister (t.v. om Kailash) skänkte en månadslön till kampen mot barnarbete.

de hundratals världsledare på slavbarns egna berättelser. Bara något år senare kom en ny internationell överenskommelse om att förbjuda och motarbeta de värsta formerna av barnarbete.

Med barnen

Efter över 30 år har Kailash befriat fler än 83 000 barn och tvingat fram nya lagar och regler i Indien och världen som skyddar barn, och ger barn bättre möjlighet till utbildning. Idag reser Kailash jorden runt och talar med presidenter, inför FN och med höga företagsledare. Men helst åker han till Bal Ashram, hemmet för befriade slavbarn, som han byggt tillsammans med sin fru Sumeda och andra aktivister.

– Jag får ny energi av att

1998 marscherade Kailash tillsammans med befriade barnarbetare och aktivister i hela världen mot barnarbete och slaveri. Den historiska marschen har utvecklats till en global rörelse som samlar tiotusentals volontärer och hundratals organisationer jorden runt. Kampen förs genom marscher, filmer, musik, möten med världsledare och i sociala medier.

träffa barnen och lyssna på deras tankar och drömmar om framtiden, säger han. De är ärliga och fördomsfria och deras vänskap betyder mycket för mig. Brist på respekt för barn och barndomen är det

värsta som finns, och den främsta orsaken till att minst 215 miljoner av världens barn fortfarande arbetar. Jag slutar inte förrän världen är fri från barnarbete och slaveri. 🌐

Farl

Det är tidig morgon när Kailash och hans medarbetare samlas på kontoret. Dagens räddningsaktion har planerats i flera veckor. Kailash har fått tips om att barn arbetar i fabriker och källarverkstäder i ett område i Delhi. Idag ska de befria så många som möjligt.

Husen står tätt och smala gränder går kors och tvärs. Det är lätt att gå vilse och att bli instängd. Kailash pekar på kartan. – Här finns fabriker! Så här tar vi oss in och ut så snabbt som möjligt, innan de attackerar oss.

▶ Ett 30-tal poliser ska hjälpa till. Alla samlas utanför områdets kommunhus.

Kailashs bilar kör först och poliserna efter, men de får inte veta exakt vart de ska. En del poliser tar betalt för att skvallra för fabriksägarna så att de hinner gömma barnen.

Vad är nutida slaveri?

Miljontals barn arbetar från sex års ålder under slavliknande förhållande i världen, upp till 18 timmar om dygnet, sju dagar i veckan. De får inte tillräckligt med mat. De blir hotade, slagna, ibland brända med cigaretter eller upphettade järnspett. En del binds eller kedjas fast. En del av barnen är så kallade skuldslavar. Deras familj har lånat en liten summa pengar, till exempel för att köpa medicin. Räntan på lånet är mycket hög och det är omöjligt för fattiga människor att betala tillbaka. Istället måste de arbeta av skulden, ibland hela familjen tillsammans, men ofta skickas ett av barnen för att arbeta. Den höga räntan gör att lånet ökar hela tiden hur mycket de än arbetar. Skuldslavbarnen blir aldrig fria igen.

Alla kan påverka

För 15 år sedan arbetade minst en miljon barn i Indien, Pakistan, Nepal och övriga Sydostasien i mattindustrin. Kailash startade en global kampanj för att sprida kunskap om att de handknutna mattorna i människors finrum ofta var gjorda av slavbarn. Han uppfann världens första märkning av barnrättsfria mattor, Goodweave (Bravävt) och uppmanade alla att bara köpa mattor som var garanterat barnarbetsfria. Kailash fick människor i hela världen att kräva garantier av företagen. Inte bara mattfabriker, men också till exempel tillverkare av fotbollar, gymnastikskor och kläder skulle sluta utnyttja barn. Mycket tack vare Kailashs kampanj och Goodweave har antalet barn i mattindustrin gått ner från en miljon till 250 000 barn.

igt uppdrag

▲ Barnen blir rädda och gråter när Kailash kommer nerför trappan. Vem är han? En liten pojke hittas under en säng. Slavägaren har skrikit att han måste gömma sig, annars tar polisen honom.

◀ Vad väntar nu?

De befriade barnslavarna tittar genom bilfönstret, på väg mot säkerheten.

Nu är det bråttom

Folk börjar samlas i gathörnen och stirrar misstänksamt. När som helst blir det bråk. (Barnens ansikten är dolda för att skydda dem under tiden Kailash och BBA driver deras fall mot slavdrivarna i domstol.)

Slavrökelse

Barnen tillverkar och packar rökelse som säljs i Indien och utomlands.

◀ Barnen intervjuas i ett säkert hus. Var kommer du ifrån? Hur hamnade du här? Hur såg din arbetsdag ut? Många har sålts till fabrikena i Delhi från fattiga delstater som Bihar. Nära 30 barn har räddats idag och kommer att få somna mätta i en riktig säng i natt. Flera arbetsgivare har gripits och hotas av 20 års fängelse eller livstid.

Imtyaz såldes som

När Imtyaz är nio år tvingas hans pappa resa hemifrån för att söka arbete. En storm har förstört nästan hela byn. Imtyaz familj är mycket fattig och alla besparingar gick till att bygga upp huset igen, av lera, halm och bambu. Imtyaz och hans syskon går i utslitna, trasiga kläder och är alltid hungriga.

En dag kommer en granne och hälsar på familjen. Imtyaz mamma blir förvånad och lite förskräckt. Mannen tillhör byns rikaste familj, och de brukar inte prata med fattiga bybor. Men nu talar han vänligt och ler.

– Din son slösar bort sin tid här, säger han. Låt mig ta

honom till huvudstaden, New Delhi. Jag betalar hans skolgång, om han arbetar några timmar i veckan för mat och uppehälle. Jag vet att ni har det svårt nu.

Imtyaz vill gärna åka till huvudstaden. Där finns skyhöga hus och breda gator. Alla stora filmer spelas in där. Kanske kan han träffa sina filmstjärneidoler på stan!

Imtyaz mamma har själv aldrig gått i skolan, men hon vill att hennes barn ska få

När Imtyaz är nio år slutar han gå till skolan i byn, för läraren är nästan aldrig där. Istället hjälper Imtyaz sin mamma hemma och i fälten. På sin lediga tid leker han med sitt kompisgäng. De går på upptäcktsfärd spelar cricket och klättrar i träd.

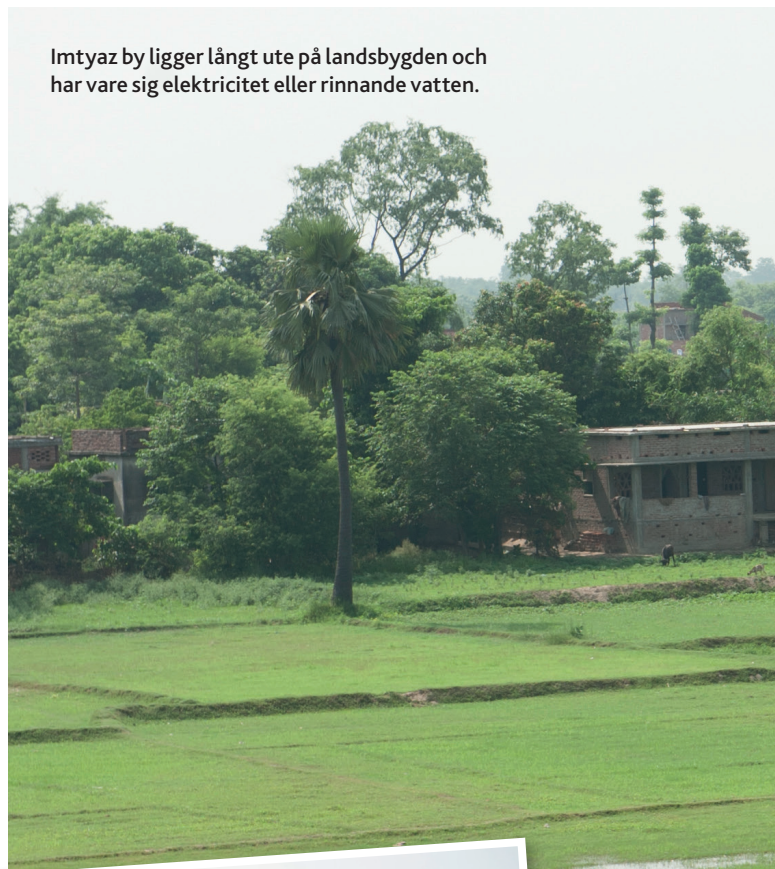
utbildning. Hon går med på grannens förslag.

På väg

Redan nästa morgon träffas Imtyaz och hans kompisar nere vid vägen, där grannen väntar med en lastbil.

Pojkarna klättrar upp på flaket och sedan bär det av mot närmaste stad på gropiga lervägar. Pojkarna får hålla i sig för att inte ramla av, medan de pratar om det nya livet som väntar. Men på tåget till Delhi blir alla åksjuka. Ingen

Imtyaz by ligger långt ute på landsbygden och har vare sig elektricitet eller rinnande vatten.

Imtyaz, 14

Kommer från: Bihar.

Gillar mest: Skolan. Att sjunga. Cricket och simning.

Vill bli: Ingenjör.

Idol: Cricketstjärnan Sachin Tendulkar "Master Blaster".

Äter helst: Mango, och min mammas mat.

Roligast i skolan: Matematik.

Ser upp till: Mina föräldrar och Kailash.

Drömmer om: Att inget barn ska behöva arbeta.

slav

har åkt tåg förut och Imtyaz kräks gång på gång när tåget kränger i kurvorna.

På väg från tågstationen ser Imtyaz höghus, statyer och vackra parker med rosor susa förbi. Han förundras över hur mjukt bilen går, för han har

aldrig åkt på en asfalterad väg tidigare. Snart kör de in i ett virrvarr av gränder, och stannar till slut framför ett hus som är grått av sot och smuts. Grannen lämnar dem i litet rum där de äter och ser på TV innan de somnar.

Mardrömmen börjar

Imtyaz väcks av en spark. En okänd man säger åt honom och en av kompisarna, Amit, att följa med. De går ner för en trappa och in i ett mörkt, fönsterlöst rum. Några män sitter på golvet med korslagda ben, böjda över ett stort tygstycke som de broderar på. Deras kroppar är blanka av svett, det är mycket varmt.

– Här ska ni arbeta, säger mannen. Han ger dem varsin nål och visar hur de ska rulla den fram och tillbaka mellan

tummen och pekfingeret. Det gör de sedan, timme efter timme, fram till klockan tre på natten.

– Det härdar huden, förklarar en av de vuxna arbetarna. Imorgon börjar ni brodera.

Såld som slav

Mannen från byn har ljugit och sålt honom som slav. Imtyaz och Amit arbetar sexton timmar varje dag, utan rast. Om de öppnar munnen tystas de direkt av de vuxna med slag och sparkar. De sover ihopkrupna på det hårda stengolvet. Ibland viskar Imtyaz till Amit på natten.

– Vi måste rymma!

– Men vart ska vi ta vägen?

Stan är så stor, säger Amit. Vi känner ingen här. Och vi har inga pengar.

Under sin tid i fabriken i Delhi gjorde Imtyaz samma sorts arbete som de här barnen.

Efter några dagar värker Imtyaz rygg och axlar. Ögonen svider och fingrarna är fulla av nålstick. Luften i rummet är tjock av damm och tygludd, och Imtyaz får hosta och variga bölder i hela ansiktet. Han protesterar:

– Det är för varmt här, vi behöver fläktar och mer vatten. Min granne lovade att jag skulle få gå i skolan!

Fabriksägaren blir ursin-

nig. Han släpar in Imtyaz i ett annat rum och börjar slå honom över hela kroppen. Imtyaz kryper ihop till en boll och försöker skydda huvudet med armarna. ”Nu dör jag”, hinner han tänka innan allt blir svart.

När han vaknar är det natt. Han är tillbaka i rummet och alla andra sover tungt. ”Jag kommer aldrig härifrån. Jag får aldrig se min familj igen,” tänker han och gråter tyst. Några veckor senare vaknar Imtyaz på morgonen med feber och frossa. Han kan knappt hålla i nålen, än mindre sy rakt. Han lutar pannan mot armen ett ögonblick, fast han inte får, och somnar. Men han sover inte många sekunder förrän han väcks av att det känns som om ögat brinner. Blodet forsar nerför hans ansikte och han kan inte se. En av arbetsledarna har

Precis som Imtyaz lurades den här pojken att bli slav.

försökt klippa bort hans ögonlock med en sax.

– Vad gör du, ropar Imtyaz skräckslagen.

– Du måste straffas. Du sov på jobbet, skriker mannen tillbaka.

Rädda för polisen

På sommaren blir det nästan 50 grader varmt och Imtyaz får ledigt ett par timmar på söndagar. Han och Amit får några ören att köpa vatten och mat för, men de vågar inte gå långt.

– Prata inte med någon, varnar fabriksägaren. Om folk får veta att ni arbetar kommer polisen och sätter er i fängelse.

En dag rusar fabriksägaren in och tar med sig Imtyaz och Amit ut i en trädgård där hans egen son sitter och läser läxor. Han slänger till dem varsin bok och säger: ”Låtsas läsa”. Efter en stund kommer två poliser runt hörnet och går ner i källaren. De är här för att kontrollera att fabri-

Imtyaz med sin mamma, pappa, en yngre bror och syster, och storsyster, som är gift och har ett barn.

– Min lillasyster går i skolan, hon är väldigt smart, säger Imtyaz stolt!

ken inte använder barnarbete. Så fort poliserna har gått förs Imtyaz och Adit tillbaka till arbetet.

Efter nästan ett år i fabriken hör Imtyaz plötsligt oväsen och buller utanför. Dörren öppnas och flera poliser kliver in. Imtyaz kompis börjar gråta och ställer sig upp.

– Spring, dom kommer att sätta oss i fängelse, säger han. Men Imtyaz sitter lugnt kvar.

– Jag bryr mig inte vart dom tar oss eller vad dom gör med mej. Ingenting kan vara värre än det här.

Hemma igen

Räddningsaktionen genomförs av Kailashs organisation, BBA, tillsammans med polisen. De befriar nästan 90 barn den dagen. Imtyaz kompisar från byn hittas i en

BBA

annan fabrik i samma område. Alla barn får läkarvård och hjälp att må bättre på ett särskilt barnhem. Sedan får Imtyaz resa hem. Han och familjen gråter tillsammans. Först av glädje och sedan av sorg när han berättar om livet på fabriken. Men de är fattiga, och grannen som sålde Imtyaz är rik och mäktig. De vågar inte bråka med honom.

Risken finns alltid att barnen som räddas råkar illa ut igen på grund av fattigdom. Efter ett år kommer en BBA-aktivist på besök. Imtyaz går fortfarande inte i skolan.

– Utan utbildning har Imtyaz ingen framtid, säger aktivisten. Han kan få bo på Bal Ashram, vårt hem för befriade barnarbetare, och gå i skolan.

Hur gick det sen?

Det var ett svårt beslut för Imtyaz att flytta till Bal Ashram, hundratals mil hemifrån. Men nu har han bott här i fyra år.

– Jag är inte ledsen, för jag vet att kommer att återvända som en utbildad man och kunna hjälpa min familj och min by. Lärarna och barnen här är som en andra familj för

– Jag har saknat min get!
Vi är bästa kompisar.

mig. Nu tror jag på mig själv och framtiden.

Tillsammans med Kailash och andra barn kämpar han mot barnarbete och barnslaveri.

– Det kommer jag aldrig att sluta med, inte ens om jag får ett bra jobb som ingenjör! säger han. Ett av mina bästa minnen är när vi gick hem till höga politiker och berättade om våra liv. Deras hus var som palats! En del blev arga och slängde ut oss, men andra bjöd på te och lyssnade. Kailash hade bett oss uppmana politikerna att rösta för en förbättring av lagen om

barnarbete. Senare gick den nya lagen igenom, och jag tror att det var mycket vår förtjänst. ☺

Imtyaz garderob

Finkläd i kurta, den indiska långskjortan och matchande byxor.

En lunghi är ett tygstycke som knyts runt midjan – bra och bekvämt.

Skoluniformen måste hållas ren och välstruken.

– Kailash betyder mycket för mig, säger Imtyaz. Om jag behöver en vän är han min vän. När jag saknar min pappa är Kailash en fadersfigur. Vad jag än saknar, försöker Kailash hjälpa mig. Han är min förebild.

När han går till moskén i byn har Imtyaz mössa på huvudet.

Imtyaz är nervös på väg hem till byn. Tänk om ingen kommer på mötet och lyssnar när han håller tal?

När Imtyaz återvänder till sin by möts han av sina gamla kompisar. De hänger blomsterkransar runt hans hals.

Mamma är stolt över Imtyaz. Hon har aldrig hört honom hålla tala förut, och är lycklig över att det gick så bra.

Hela byn är väntar på Imtyaz.

Hem till byn

Imtyaz hälsar på sin familj i Bihar minst en gång om året, men nu ska han resa dit tillsammans med Kailash för första gången. Hela byn har bjudits in till ett stormöte om människohandel och barns rätt till utbildning. Imtyaz är nervös. Tänk om ingen dyker upp.

Resan från Delhi tar nästan ett helt dygn och Imtyaz berättar om sin by på vägen.

– Det finns ingen el eller rinnande vatten. Husen står tätt och de flesta är byggda av lera. Det finns en moské och ett tempel, för halva byn är

muslimer, som jag, och halva är hinduer. Det bästa med min by är att alla kommer bra överens, fast vi har olika religioner.

Sista biten är vägen så dålig att de måste lämna bilen och gå. När de närmar sig byn hörs ett rop.

– Han är här! Imtyaz kompisar kommer springande mot honom med blomsterkransar som de kastar runt hans hals. Bakom dem kommer hans familj och precis utanför byn står en stor folkmassa. Alla är här för att möta honom och Kailash.

Fattigdomen bra affär för människohandlarna

Bihar är en av Indiens fattigaste delstater. Det gör barnen till lätta offer för människohandlarna. Varje år försvinner tusentals barn från sina hem och tvingas, precis som Imtyaz, att arbeta över hela Indien. Många flickor säljs också som sexslavar. För att skapa förändring har Kailash haft flera möten med politiker och religiösa ledare i Bihar.

– När dom får kunskap om barnslaveriet vill dom hjälpa till. Med deras stöd kan vi skydda många fler barn, och ge dom rätt till utbildning.

I början av talet är Imtyaz nervös, men när han ser att många i publiken lyssnar och till och med gråter, blir han lugn.

Imtyaz älskar att äta mango från familjens egna mangoträd.

Imtyaz håller tal

Alla tränger ihop sig i och runtom en liten scen med halmtak som byns ledare brukar använda för möten. Byns ledare har satt sig längst fram men Kailash ber dem artigast att byta plats med barnen.

– Vi är ju här för att tala om deras liv och framtid, säger han.

Ledarna blir förvånade. Något liknande har de aldrig varit med om. Men de lämnar sina platser till barnen.

När Imtyaz tar mikrofonen bultar hans hjärta hårt. Han har pratat inför stora folksamlingar förut, men aldrig i

sin egen by. Plötsligt ser han mannen som sålde honom till fabriken, mitt i folkmassan. Imtyaz biter ihop och tänker: ”Jag är inte rädd för dig längre”. Så börjar han tala:

– Jag såldes som slav och det är fel. Barn ska inte arbeta. Dom ska gå i skolan, leka och ha en framtid, säger han.

Det är knäpptyst när Imtyaz berättar om hur han misshandlades men befriades och fick börja skolan. Sedan lyfter han en knuten näve och ropar:

– Stoppa barnarbetet. Ge utbildning till alla barn!

Barnen i publiken upprepar

Imtyaz ord, och snart följer de vuxna efter.

– Krossa slaveriet! ropar alla tillsammans och knyter nävarna i luften.

Efteråt, när Imtyaz går hemåt med Kailash och sin familj, är han lycklig.

– Jag kände mig som en lärare, som om byborna var mina elever. Många grät, så jag tror att dom förstod vad jag ville säga. 🌍

Lyssnar på Imtyaz

”Jag har varken mamma eller pappa och bor med min storebror. Men jag går i skolan i alla fall. Jag har hört Imtyaz prata om hur viktigt det är.”
Nuvshaba, 8

Föräldrar måste förstå

”Man ska inte bara tänka på att få många fina saker och många kor. Det är bättre att gå i skolan först och lära sig någonting. Jag vill bli doktor och hjälpa till i min by. Det är så många som behöver det. Om jag fick bestämma skulle det vara bättre lag och ordning i Indien och alla skulle få gå i skolan. Om alla föräldrar förstod att utbildning är viktigt och att barnarbete är farligt skulle problemet vara löst.”
Nugarne, 13

Älskar skolan

”Barn borde inte behöva vara i fabriker. Jag älskar skolan, det är mycket bättre där än hemma. Jag vill inte bära på min lillebror hela tiden, men varje dag efter skolan måste jag det, för det har mamma bestämt. Jag vill hoppa hage istället. När jag blir stor ska jag bli lärare och lära byborna saker.”
Khatum, 8

Hem för befriade barn

Kailash har byggt två hem för barn som befriats från barnarbete och skuldslaveri: Mukti Ashram och Bal Ashram. Ashram är hindi, och betyder ungefär en avskild, lugn plats att vila på. På Mukti Ashram i New Delhi får barn vård och skydd direkt efter att de har befriats. Sedan återförenas de så fort som möjligt med sina familjer. Men en del barn kan inte bo

hemma, på grund av fattigdom eller för att deras föräldrar inte kan ta hand om dem. De får ett nytt hem på Bal Ashram, som har plats för 100 barn. Barnen som kommer hit har haft svåra upplevelser. De får hjälp av lärare, socialarbetare och av varandra att bygga upp sin självkänsla och tron på framtiden. Några behöver bara bo här några månader medan andra stannar tills de blir vuxna och kan klara sig själva.

04.45 God morgon med musik

Imtyaz går upp en kvart tidigare än sina kompisar. Han vill hinna öva på att sjunga, det bästa han vet.

कृपयाजूता/चप्पल यहाँउतारें।
PLEASE LEAVE YOUR SHOES HERE

En dag på Bal Ashram

Imtyaz bor på Bal Ashram, Kailashs hem för barn som befriats från slavarbete. Det är byggt som en by, med sovsalar, skola, bibliotek, matsal och lekplatser bland vackra träd och kullar på landsbygden i Rajasthan. En del barn går i skolan i närmsta stad medan andra får yrkesutbildning på Bal Ashram.

पुस्तकालय LIBRARY

05.00 Solen räcker till alla

Efter bädning och snabbstädning samlas barnen på idrottsplanen. Eftersom de har olika religioner hålls en gemensam morgonbön till solen istället för till olika gudar.

– Solen ger ju energi och värme till alla, säger Imtyaz.

7.30 Brrrr

Vattnet i duschen är kallt, men Imtyaz försöker tycka att det är uppriskande.

07.00 Alla hjälps åt

Alla delar ansvaret för skolområdet och varandra. Imtyaz och hans bästa kompis är med i samma arbetsgrupp som hjälps åt att städa, plocka skräp och sköta om växter och träd.

– Om någon är ledsen, sjuk eller har ett problem, försöker vi lösa det tillsammans, förklarar Imtyaz.

08.00 Spegeln ljuger inte

Sista handen vid frisyren innan frukost ...

09.00 Koll på läget

Samling i klassrummet för att läsa tidningen tillsammans. Vad har hänt i Indien och i världen?

10.00 Musiklektion.

Imtyaz får goda råd av sin lärare, som själv befriats från barnarbete av Kailash.

13.30 Avkylning

Solen står högt på himlen och det är farligt hett ute. Just idag har en bassäng fyllts med vatten och alla tar chansen att bada innan vattnet ska användas till att vattna växter och grönsaksodlingarna.

13.00 Lunch

Alla diskar sin egen tallrik.

16.00. Livkunskap på schemat

Imtyaz och hans kompis övar på att prata inför andra, konversera och lösa problem.

17.30 Inne eller ute?

Efter mellanmålet är cricket är en favorit.

20.00 Fest!

Kailash ordnar fest för barnen med uppträdanden, dans och musik Här berättas roliga historier!

19.00 En lugn stund

Imtyaz har lärt sig meditera på Bal Ashram Han tycker att det hjälper honom att rensa tankarna och koncentrera sig bättre på skolarbetet.

21.00 Godnatt!

Imtyaz delar rum med sju kompisar och somnar snabbt i våningssängen.

Akilesh firar i frihet

Akilesh, 13

Kommer från: Bihar

Saknar: Sin familj.

Gillar inte: Att barn måste arbeta.

Favoritmusik: Bhojpurimusik.

Texterna handlar om livet, att det ska vara rättvist.

Tycker om: Att gå i skolan. Dansa.

Ser upp till: Kailash.

▲ Akilesh arbetade med att slipa stenar, precis som pojken på den här bilden gör. Stenarna såldes sedan vidare till smyckestillverkare. Kanske hamnade en del av stenarna i smycken som du eller någon av dina kompisar har på er?

Akilesh och de andra födelsedagsbarnen har fått nya kläder,

▼ t-shirt, byxor och skor.

Akilesh vaknar spänd av förväntan. För bara någon vecka sedan befriades han från slavarbete. Han har fortfarande ont i kroppen efter att ha slipat stenar 18 timmar om dagen i många månader. Men nu är han fri och ska fira sin födelsedag för första gången någonsin.

Akilesh vet inte vilken dag eller vilket år han föddes.

– Men mamma tror att jag är ungefär 13 år, säger han.

Nästan inga barn på Bal Ashram vet exakt hur gamla de är, eller vilken dag de föddes. För att de ska få en egen dag att fira ordnar Kailash särskild fest för de nya barnen några gånger om året. Festdagens datum blir deras nya födelsedag.

Skola otänkbart

När Akilesh växte upp såg han ibland barn som var på väg till skolan.

– Men för mig och mina syskon var skolan inte ens en dröm. Vi var fattiga och alltid hungriga. Hustaket läckte och under regnperioden blev det översvämning. Min pappa arbetade på fabrik, men han köpte sprit och drack upp hela sin lön, varje månad.

När Akilesh var 11 år skrev hans pappa på ett kontrakt med en främling som var på besök i byn. Akilesh skulle få gå i skolan mot att arbeta ett par timmar om dagen under nio månader. Fabriken låg hundratals mil hemifrån. Lönen, 30 kronor om dagen, skulle skickas hem till familjen.

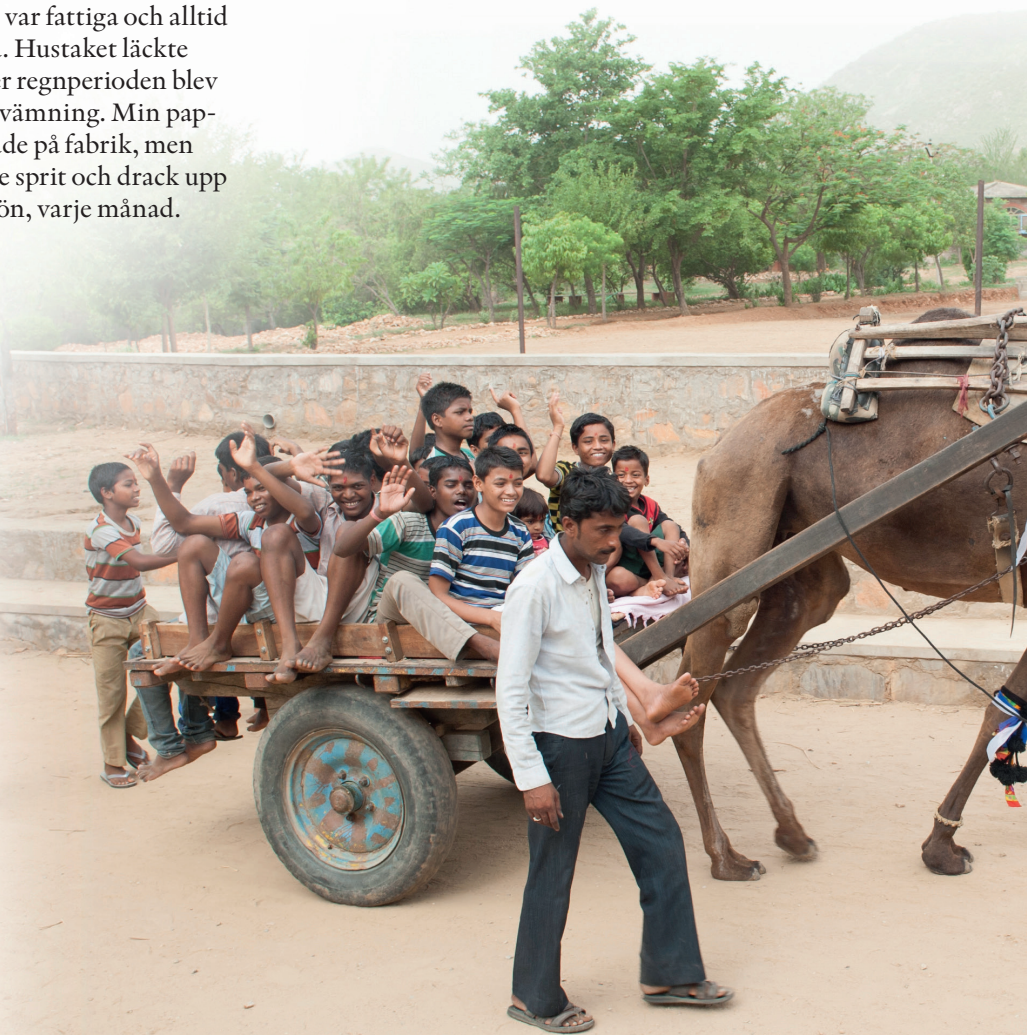
– Jag blev rädd, jag hade aldrig varit utanför min hemby, minns Akilesh. Men jag ville gärna gå i skolan och hjälpa min familj.

Lurad till slavarbete

Det visade sig snart att allt som stod i kontraktet var lögn. Akilesh fick inte gå i

skolan. Istället stängdes han in i ett trångt mörkt rum med fem andra barn och tvingades slipa stenar till smycken, från sju på morgonen till midnatt, alla dagar i veckan.

– Jag hade ont överallt. Fingertopparna rispades upp och ögonen sved och rann, säger Akilesh. Om jag gjorde ett misstag slog dom mig. Jag blev arg och ville slå tillbaka, men det gick ju inte. Jag tänkte rymma, men vart skulle jag ta vägen? Ägaren sa att polisen skulle ta oss om vi berättade för någon att vi arbetade i fabriken. Nu vet jag att det inte var sant, men då blev jag jätterädd och vågade inte be någon om hjälp.

Äntligen hemma

Efter nio månader fick Akilesh åka hem. Men glädjen försvann snabbt när hans mamma berättade att han pappa hade druckit upp hela Akileshs lön också.

– Han lagade faktiskt taket, sa mamma ursäktande. Men resten gick till sprit.

Akilesh grät när han berättade för familjen om det tunga arbetet och att löftet om skola var lögn. Han visade sårerna på sina händer och hans mamma grät också.

Men efter bara några veckor sade hans pappa att Akilesh måste åka tillbaka till fabriken. Och snart var han tillbaka i det mörka rummet.

Akilesh räddas

Efter ytterligare åtta månader i fabriken gav Akilesh upp allt hopp. Men en dag slogs dörren upp och poliser rusade in med höjda tråkappar.

– Jag blev livrädd, säger Akilesh. Men sen kom en av Kailashs aktivister in och sa att dom var där för att befria oss.

Aktivisten hjälpte Akileshs ut ur fabriken och in i en vändande bil. Hans ögon sved i det skarpa solljuset efter månader i mörkret. Eftersom risken var stor att hans pappa skulle tvinga honom att arbeta igen om han kom hem till byn, fick han komma till Bal Ashram.

– Och i morse fick jag veta att jag och andra nykomlingar ska få en födelsedag! Ingen har någonsin firat mig förut. ☹

Elden tänds och röken stiger mot taket. Akilesh strör frön i elden som får den att spraka.

–Solen ger lika mycket energi till alla på jorden, säger Kailash. Detsamma gäller elden, den värmer oss alla. ▼

Alla sjunger: "Happy Birthday!" och firar sedan med dans och musik. ▶

– Så här glad och lycklig har jag aldrig varit i hela mitt liv, säger Akilesh. Det är en helt ny känsla. Ingen har någonsin firat mig förut

Kailash ber barnen jämföra sina händer med varandra. Ser de några skillnader. De skakar på huvudet.

– Tror ni att olika blod flyter genom era ådror, för att ni är muslimer eller hinduer? frågar Kailash. Akilesh svarar bestämt nej. ▼

◀ Kailash och hans fru Sumeda leder födelsedagsfirandet, som börjar med en högtidlig ceremoni.

En kamelförare är på plats för att köra Akilesh och de andra födelsedagsbarnen runt Bal Ashram på sin kärra! Egentligen ska bara födelsedagsbarnen få åka, men kamelföraren tycker synd om de andra barnen, så till slut får alla åka varsitt varv. ▶

◀ I Indien blir vuxna ofta osams för att de har olika religioner. Det händer till och med att man dödar varandra. Men på Bal Ashram är alla sams, även om de tror på olika gudar.

– Idag ber vi inte till någon Gud, vi ber till samhället, förklarar Kailash. Vi ber för allas lika rättigheter, till mat, vatten, lek och utbildning. Barnen säger i kör:

– Jag ber för hela samhället, inte bara för mej utan för alla i världen. Ta hand om oss, välsigna oss, och hjälp oss att vara modiga och befria alla slavbarn.

◀ Vatten hälls i barnens kupade händer. Kailash har knutit ett armband runt Akileshs handled. Det är ett sätt att hälsa välkommen i Indien.

Meena var hushålls-slav:

Meena var bara tolv år när hon såldes som hushålls-slav. Hon var tvungen att arbeta men slutade aldrig hoppas på ett bättre liv.

När Meena är liten kräver hennes mammas nye man att hon ska kalla honom pappa.

– Jag har en pappa, och det är inte du, säger Meena. Styvpappan blir arg och slår henne. Ibland håller han fast hennes arm och hackar med en pinne tills det blir smutsiga sår.

Så dör Meenas mamma och hon får flytta till sin moster. Men hon glömmer aldrig styvpappan för hennes armar är märkta av djupa ärr.

Såld för 2000 kronor

När Meena är tolv år säger en man som heter Steven att han kan ordna ett bra jobb till henne i huvudstaden Delhi. Familjen kommer att tjäna pengar på henne. Mostern är fattig och låter Steven ta med sig Meena. I Delhi säljer han henne för 2 000 kronor till en

förmedlingsbyrå för hembiträden.

Meena får sitta med 40 andra flickor i ett rum. Ingen vet vad som ska hända och alla är rädda. Meena vill bara åka hem, men en vuxen kommer och börjar fråga henne:

– Kan du laga mat? Vet du hur man städar?

– Jag kan inget sånt, nästan skriker Meena. Hon ber igen om att få åka hem men ingen lyssnar. Istället hämtas hon efter några dagar av en familj som köpt henne.

Försöker fly

Meena rymmer och gömmer sig i ett hus i området, men hon hittas snart och förs till-

”Rym direkt om du säljs!”

AP/JACQUELYN MARTIN

Meena befriades från slavarbete av Kailash och hans organisation BBA. Hon drömmer om att snart börja skolan, och älskar att dansa!

För att skydda Meena visas inte hennes ansikte på bilderna.

MITCHELL KANASHKEVICH/CORBIS

DAVID H. WELLS/ALL OVER PRESS

När Meena var tolv år såldes hon som hushållsslav till en familj och fick tvätta, laga mat och städa, som flickan på den här bilden gör. Meena arbetade upp till 19 timmar om dygnet, sju dagar i veckan.

baka till förmedlingsbyrån. Den vuxna slår henne och säger att hon måste glömma vart hon kommer ifrån.

– Du kommer aldrig att se din hemby igen. Du ska arbeta, det är ditt liv nu.

Redan nästa dag blir Meena såld igen, till en ny familj. Varje morgon stiger hon upp klockan fem och städar, vattnar blommor, tvättar och lagar mat. Själv får hon bara äta bröd. Hon sover i ett litet förråd bakom köket, men lägger sig sällan före klockan två på natten. Hon är alltid trött och hungrig. Hon klagar och får lite ris, men inte samma ris som familjen. De köper en billigare sort till henne.

Meena attackerar

Varje dag kommer en grönsakshandlare och levererar varor till köket. Familjen har köpt grönsaker av honom i flera år. Han lägger märke till Meena och försöker alltid prata med henne. En dag, när ingen annan är hemma, följer grönsakshandlaren efter Meena in i ett rum och stänger dörren. Mannen lägger handen över hennes mun. Han trycker så hårt att hon inte får fram ett ljud. Med sin andra hand låser han Meenas armar bakom hennes rygg. Hon sparkar och kämpar emot, men mannen är för stark.

När familjen kommer hem berättar Meena vad som hänt för frun i huset. Hon blir arg och anklagar Meena för det som hänt.

– Du har förfört honom, säger hon. Meena vet att det inte är sant och berättar för andra. Fruns svägerska lyssnar och skäller faktiskt ut grönsakshandlaren. Hon säger att han ska lämna Meena ifred. Men han får ändå fortsätta leverera grönsaker, och ingen skyddar Meena när mannen fortsätter att förfölja henne. Hon lyckas undvika honom och skaffar ett hänglås för att kunna stänga in sig när ingen annan är hemma.

Efter ett par månader börjar Meena blöda kraftigt. Hon har blivit med barn vid våldtäkten och nu fått ett missfall. Hon gråter förtvivalat och längtar hem, men hon har ingen som kan hjälpa henne.

Befriad av Kailash

När Meena är 17 år får Kailash och BBA tips om att hon hålls fången. De genomför en räddningsaktion och lyckas befria henne och ta henne till ett säkert hem. I början är Meena blyg och tyst. Hon är van vid att bli slagen om hon försöker prata med vuxna.

– Men efter några måna-

der hos Kailash insåg jag att det alltid var någon som frågade mig vad jag ville ha: Vad jag ville äta, om jag ville ha ett glas vatten. De ville veta vad jag behövde och jag förstod att nu var allt annorlunda. Om de inte räddat mig skulle jag ha dött. Kailash är min förebild, för jag tror precis som han att barn ska vara fria. Det blir bara möjligt om jag får en bra utbildning. Kailash säger att jag ska vara modig och kämpa och att utmaningar är en del av livet. Det motiverar mej.

– Jag mår bra nu, för jag får vara med människor som jag vill vara med. Det har jag aldrig varit med om tidigare. Hela mitt liv har jag tvingats

leva ihop med personer som jag inte har valt att vara med.

Rym direkt!

Efter många års kamp har Kailash och BBA lyckats få Indiens regering att ändra i lagarna så de ger bättre skydd för barn, och hårdare straff för människohandlare. Nu har både Steven, som sålde Meena, och våldtäktsmannen fått fängelse för sina brott, tack vare de nya lagarna. Lagen ger slavarbetare rätt till ekonomisk ersättning som ger Meena pengar motsvarande den lön hon borde fått för tiden hon arbetade. Dem tänker hon använda för att studera.

– Bara utbildning kan ändra ditt liv. Mitt råd till andra barn som blir tvingade att jobba är att de ska göra allt de kan för att rymma, omedelbart! Dom flesta barn vet inte det och känner inte till sina rättigheter. Om du bor med din familj och någon erbjuder pengar för att du ska åka någonstans, kom ihåg att vad dom än säger om att det skulle vara bättre i en stor stad eller att lämna familjen, så är det inte sant! Stanna hemma och kämpa för att få gå i skolan, säger Meena. 🌍

Till minne av Nirbhaya

År 2012 våldtogs och mördades en ung kvinna, Nirbhaya, på en buss i New Delhi av en grupp män. Fallet väckte mycket stor uppmärksamhet i hela världen. I Indien demonstrerade hundratusentals människor, både kvinnor och män, och krävde respekt för flickors och kvinnors rättigheter. Indiens regering startade 2013 Nirbhayafonden till hennes minne. Fonden ska ge pengar till brottsoffer och till projekt mot sexuellt våld mot flickor och kvinnor. Meena är den första flickan någonsin som har fått pengar från fonden för sitt lidande.

Alla lyssnar på Payal

När Payal, 13, pratar lyssnar både barn och vuxna. Hon är vald till barnparlamentets ledare i sin by, som är en Barnvänlig by.

– Jag blev stolt när jag fick veta att så många hade röstat på mej, säger Payal. Jag vill kämpa

– En bra ledare är ärlig och löser problem istället för att gnälla, säger Payal. Här håller hon tal inför hela byn.

för alla barn, särskilt för flickor. Här i Rajasthan tvingas många flickor arbeta hårt och gifta sig när de bara är tolv år. Jag gillar inte barn-äktenskap. Vi går hem till barnen och förklarar för deras föräldrar varför skolan är viktig. Själv vill jag bli lärare. Vi säger också till pap-porna att inte slå sina barn eller fruar. Om de är kärleksfulla istället blir det bättre för alla.

Toalett hjälper flickor

Byskolan har fått en toalett tack vare Payal och barnparlamentet.

– Förut fick många flickor inte gå i skolan. Föräldrarna var rädda att de skulle bli överfallna om de gjorde sina behov utomhus, som pojkar kan. Men nu kan alla flickor gå i skolan, berättar Payal.

Viktigt möte i barnparlamentet

Barnparlamentet diskuterar hur byskolan ska kunna få högre årskurser, så att flickorna kan gå kvar längre. De vill också ha ett nytt kök.

– Annars marscherar vi till politikerna i stan och skapar trafik kaos, föreslår Payal.

Payal försvarar sig

Flickor i indiska byar som går ensamma till vattenpumpen eller skolan, blir ofta påhoppade av äldre pojkar och män som drar i deras kläder och säger dumma saker.

– Men om nån försöker nåt sånt med mej skriker jag åt dom att sluta, säger Payal.

Stolt mamma

Meena, en av Kailashs aktivister, besöker Payal och hennes mamma, som aldrig har gått i skolan. Hon stolt över sin smarta dotter.

– Meena och Kailash är mina förebilder, säger Payal.

Oss ledare emellan

Ledaren för byns vuxenparlament frågar ofta Payal och hennes kompisar om råd.

– Dom vuxna lyssnar på oss och hjälper oss, säger hon.

Barnvänliga byar

Kailash har hjälpt hundratals byar att bli barnvänliga. I en sådan by får inga barn arbeta, bli bortgifta eller slagna. Det kan ta upp till tre år innan en by blir barnvänlig. Då har alla fått utbildning och ett barnparlament hjälper till att leda byn.

Bara barnvänliga byar får en sådan här skylt av Kailash!

Lek bättre än arbete

Barn som inte behöver jobba kan gå i skolan och har tid att leka. Det vet Bhawana, 14, som är med i barnparlamentet i ett fattigt område i huvudstaden Delhi.

– Om vi ser barn arbeta försöker vi övertala deras föräldrar att låta dom gå i skolan istället. Hittills har vi hjälpt 32 barn! Bhawana tror att det är svårt för dem som bestämmer att förstå hur det känns att vara fattig.

– Det är som att önska sig något jättemycket, som man inte får. Om man ska förklara för någon som är rik kanske det är att han önskar sig en jättefin bil, men inte kan få den, säger Bhawana.

Kho Kho

Barnen delar upp sig i två lag. Ett som jagar och ett som försvarar. Jägarna sitter på rad och tittar åt olika håll. Försvararna springer in på plan tre och tre. De som blir tagna av jägarna åker ut.

Akash, 13 år och Nitin, 12 år spelar Gatta. De kastar stenar och fångar dem på handryggen. Den som tappar en sten förlorar!

Gayatri, 12 år och Bhawana, 14 år spelar luffarshack. – Vi kämpar för att barn ska få leka och gå i skolan

Kit-Kit

Gunun, 11 år hoppar hage, som heter Kit-Kit i Indien!

Ramesh rymde till friheten

Ramesh befriades av BBA när han var sju år och hade arbetat i ett tegelbruk i ett år. Han vände sten efter sten under stekande solsken och när de torkat staplade han dem på varandra. Varje tegelsten vägde 2,5 kilo.

Han vände sten efter sten under stekande solsken och när de torkat staplade han dem på varandra. Varje tegelsten vägde 2,5 kilo.

Tvingades arbeta igen

Efter några månader på Bal Ashram, återvände Ramesh hem. Han började dra runt med äldre pojkar som rökte och bråkade. Hans pappa blev arg och skickade honom till Nepal. Ramesh fick diska och städa på en restaurang tolv timmar om dagen.

– Ägaren slog mig för minsta lilla misstag, säger Ramesh. Nätterna var hemska. Jag brukade ställa två bänkar bredvid varandra att sova på, men ibland ramlade jag ner. Då flög ägaren in i rummet och slog mej.

Blod överallt

En dag skulle Ramesh måla en vägg och en droppe färg hamnade i ägarens mat.

– Jag vill bli advokat och kämpa mot korruption.

Ramesh tycker om att ta hand om gåsungarna på Bal Ashram Han brukar filosofera medan han går med dem. – Jag vill aldrig bli rik, det är bättre att vara ärlig och fattig. Jag gillar inte rikas livsstil och slöseri, säger Ramesh, som tidigare var barnslav.

– Jag minns inte hur många gånger hans knytnävar träffade innan jag föll. Jag tog emot mig med händerna och landade på en spik som gick in i mitt finger. Det var blod och färg överallt.

Nu bestämde sig Ramesh, som hunnit bli nio år, för att rymma. Men det var flera dagars resa till Bal Ashram och han ville ha sällskap.

Ramesh berättade för den andra pojken på restaurangen om maten, lekarna och skolan, men kompiserna vågade

ändå inte följa med. Till slut blev Ramesh desperat och ljög: ”Vet du vad som också finns i Bal Ashram? Flygplan! Ibland landar dom och man får gå fram och titta!”

Lång resa

Redan nästa natt smög pojkarna iväg.

–Vi smet på ett tåg och gömde oss för konduktören. Vi tänkte hoppa av i farten om någon kom på oss.

I New Delhi lyckades de till slut hitta rätt buss. Efter ett

dygns resa tog de en ny skakig buss de sista milen. Nu kände Ramesh igen sig. Här hade han gått en marsch mot barnslaveri!

–Mitt hjärta slog hårt. När vi kom fram till grinden till Bal Ashram såg jag en av mina gamla lärare. Jag var så lycklig, men min kompis grät när han förstod att det inte fanns några flygplan här. 🌐

Drömmer om rättvisa

Rameshs storasyster dödades av sin egen man.

– Hon var väldigt vacker. Den rikaste mannen i vår by gifte sig med henne och dom fick en dotter. När flickan var sex år bad hon om lite socker och mannen blev arg. Han slog henne tills hon dog. Ett år senare lagade min syster mat och spillde vatten på golvet. Hennes mans brorson halkade i vattnet och mannen blev så arg att han bröt hennes nacke. När ingen hade sett henne på fem dagar gick de till huset. Min syster låg på golvet med bruten nacke. Hon kunde inte röra sig och hade inget att äta. Två veckor senare var hon död. Ingen av oss gick till polisen för mannen är rik och vi är fattiga. Min dröm är att han ska straffas.